

test betegsége talán szükséges, talán javunkra van, és mindig azt mondta nekem, gondolkozzam azon, milyen kis szerepet játszik az ember a világ történetében. Olyan tiszta szívű volt az én egyszerű, kedves doktorom, mint amilyen tisztaszívű Csehov is volt. De ezekben a betegségekben mindenki csak saját-magának lehet orvosa. Ha a „szenvedés” nem is megváltásunk útja, én majd azzá teszem. Megtanulom a leckét, amelyre tanít. Ezek nem üres szavak. Nem egy beteg vigasztalásai.

Az élet titokzatos. A félelmetes fájdalom majd elmúlik. Dolgoznom kell. Szenvedésemet el kell rejtenem valamibe. Át kell változtatnom. „A szomorúság örömmé változik.”

Sokkal teljesebben kell lemondani önmagunkról, sokkal mélyebben szeretni, érezni, hogy nem vagyunk egyedül — az élet részei vagyunk.

Oh, Élet! vigyázz rám! — tégy engem jobbá — taníts engem.

Ezt írom. Főlnézek. A levelek remegnek a kertben, az ég sápadt és én észreveszem, hogy sírok. Nehéz — nagyon nehéz szépen meghalni!...

Élni — élni — ez minden. És úgy hagyni az életet ezen a földön, mint ahogyan Csehov hagyta itt és Tolsztoj.

Emlékszem, hogy egy rettenetes műtét után, valahányszor eszembe jutott a megfeszülő fájdalom, sírni kezdtem. Minden alkalommal újra éreztem és sohasem tudtam elviselni.

Ez az, amin uralkodnunk kell. Különös! A két ember, aki mindezt elhagyta: Csehov — meghalt — és a hanyag, közömbös Doctor Sorapure. Ezt a két jó embert ismertem.

19 — 12 — 1920.

Fordította Beney Zsuzsa

REGGELI BÍZTATÓ

*Sziszegnek hajnaltájt a mozdonyok,
fűrészelik a csendet;
az ablakok redőnye mocorog,
kitáruul a figyelmed.*

*A töltés nemsokára bandukol,
nyújtózkodik, ha felkel;
szabadot int a karcsú szemafor,
s halkán befut a reggel.*

*Indulsz, de hajlott válladon köd ül,
új nappá lett a tegnap;
különc utak rejtvénye vesz körül,
és éjszakára elhagy.*

*Remélj! Madárraj ring fejed fölött,
daluk biztatva tör fel,
s szétcsipdesik a terjengő ködöt
ártatlan csacska csőrrel.*

Szabó Géza